

Eva Holmsgaard Andersen demonstrerer i sin billedverden den oprindelige magiske tilgang til kunst. En tilgang, hvor sammenhørigheden mellem det store og det lille, mellem det helt private og det almenmenneskelige og mellem det hverdagsagtige og det storslåede, religiøse og mytologiske bliver opfattet som en selvfølgelig kendsgerning.

Man kan tage en række tegninger som et eksempel. I disse ”Mindetegninger” hylder Eva Holmsgaard Andersen sin farmor. Vi ser stuen og køkkenet og alle tingene i dem: æbleskivejernet, komfuret, symaskinen, portrætfotografiene på væggen, strikkepindene, garnnøglen og den gammeldags fastnettelefon. Vi ser også et foto af den legendariske travhest Tarok, en dukke, en mus og andre malerier med heste som motiv. Helt almindelige objekter fra den helt almindelige verden, men vi finder de samme motiver i billeder, der helt tydeligt ikke er hverdagsagtige. Myldre billeder med skeletter i dødedans, flyvende katte, kærlighedsfugle, lilla bjørne, dansende mus, indiske guder, shamaner, madonnaer, engle, steppeulve, scener fra Blichers ”Hosekræmmeren” og silhuetter af dyr, der minder om dem i de ældgamle hulemalerier. Ind i mellem motiverne skyder sig håndskrevne sentenser, der ligesom motiverne er en blanding af helt private betragtninger og citater fra vidt forskellige litterære skrifter.

Eva Holmsgaard Andersen binder hele dette overflødigshorn af sanseindtryk, myter og minder sammen som den naturligste ting i verden. Variationen af udtryk er lige så stor og frodig. ”Mindetegningerne” er tegnet som konturlinjer med tusch, men tit og ofte bygges stoffet op af flere overlappende lag. Som for i overført betydning at understrege de mange og dybe lag i vores bevidsthed. Noget, man ser i billederne, hvor Eva Holmsgaard Andersen blander akvarel, fedtfarve og oliepastel sammen til hele små universer med en næsten reliefagtig kvalitet i stofligheden.

For en betragter er det en udsøgt fornøjelse at gå på opdagelse i dette fantastiske billedunivers. Blandingen af virkelighed og fantasi appellerer til alle os, der elsker myter og sagn, og den fabulerende fortællestil, den poetiske nerve og den rene og skære skaberglæde smitter, så det er svært ikke at smile og føle sig varm om hjertet. Også selvom emnerne og motiverne kan være alvorlige. Det er bare, som om, at Eva Holmsgaard Andersen selv i skildringen af døden ser det hele i en større sammenhæng. Som

når mexicanerne fejrer "Día de los Muertos", "De Dødes Dag". En livsbekræftende fest med rødder utvivlsomt helt tilbage til de tidlige præcolumbianske kulturer, hvor hver familie hylder og minder sine døde.

Hyldest-, glæde- og mindekunstner. Det kunne være en god beskrivelse af Eva Holmsgaard Andersen.

Tom Jørgensen